

Грабчо.

Голѣмо добро ми си сторила, Фросинке, и много, премного ти благодаря.

Фросинка.

Моля ты ся, чорбаджи, да ми спомогнете на бѣдната въ таз' нужда. (*Грабчо я гледа съ криво око*). Голѣмо добро ще ми направите и ще ви съмь признателна во вѣки вѣковъ.

Грабчо.

Сбогомъ, Фросинке. Азъ отивамъ да дамъ потребнытъ поржки.

Фросинка.

Заклѣвамъ ви ся, чи никой пжтъ не ще можете ми стори добро по голѣмо.

Грабчо.

Ще заповѣдамъ да приготвятъ колата за да идете, както рекохмы, на расходка.

Фросинка.

Ако да нѣмахъ голѣма нужда, азъ не щѣхъ да ви главоболя.

Грабчо.

Ще ся погрыжа и за вечерята да стане раничко за да не *патите* нѣщо.

Фросинка.

Смилетеса, джорбаджи, не ми отричайте таз' добрина. Не знаете колко...

Грабчо.

Отивамъ. Выкатъ мя. Пакъ съмь тука завчасъ. (*Излиза*).